

Sygn. akt IV CSK 473/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J.G.
przy uczestnictwie „P” Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt IV Ca [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania „P” S.A. z siedzibą w K. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 10 maja 2017 r., opartą na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością wynikającą z oczywistego naruszenia przez Sąd drugiej instancji wskazanych przez uczestnika przepisów oraz występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych sprowadzających się do odpowiedzi na pytania:

„Czy realizacja inwestycji w oparciu o decyzję o zatwierdzeniu planu realizacyjnego na budowę linii elektroenergetycznej wydaną zgodnie z art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 24 października 1954 r. Prawo budowlane (Dz.U. Nr 38, poz. 229) w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 1985 r., która nie utraciła swej ważności, jeżeli inwestor nie uzyskał prawa do terenu lub je utracił albo w ciągu jednego roku od zatwierdzenia tego planu nie wystąpił o pozwolenie na budowę, a z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że linia elektroenergetyczna istniała i była eksploatowana w okresie późniejszym co wynika z treści Zarządzenia Nr 205/Org/93 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993 r. w sprawie podziału przedsiębiorstwa państwowego Zakład Energetyczny „S” w S. i przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład Energetyczny „S” w S. w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa, może prowadzić do domniemania faktycznego zgodnie z art. 231 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., że linia elektroenergetyczna została wybudowana w dacie wskazanej w treści decyzji o zatwierdzeniu planu realizacyjnego?

Czy nabycie posiadania nieruchomości na podstawie obowiązującego prawa, a mianowicie Zarządzenia Nr 205/Org/93 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993 r. w sprawie podziału przedsiębiorstwa państwowego Zakład Energetyczny „S” w S. i przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego po nazwą Zakład Energetyczny „S” w S. w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa może prowadzić do zasiedzenia w dobrej wierze?”

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie

prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w tym przepisie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie wniosku odwołujące się do tej przyczyny powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Uzasadnienie to nie może sprowadzać się do przytoczenia podstaw kasacyjnych bądź powtórzenia ich uzasadnienia, choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku uczestnika jest niezgodne z tymi wymaganiami. Po pierwsze, skarżący ograniczył się do powtórzenia niektórych z postawionych w skardze zarzutów, wskutek czego ocena wniosku nie mogłaby nastąpić bez szczegółowej analizy sprawy w kontekście przeprowadzonych dowodów i poczynionych ustaleń, co na obecnym etapie postępowania byłoby niedopuszczalne. Po wtóre, skarżący pominął konieczną przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentację prawną, przekonującą o „oczywistej” zasadności skargi, chociaż na tym właśnie powinno się skupiać uzasadnienie wniosku opartego na art. 398⁹ § 4 k.p.c.

Nieskutecznie uczestnik powołał się także na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., której wykazanie, poza przedstawieniem występującego w sprawie problemu prawnego, wymaga wskazania przepisów stanowiących

źródło jego powstania, przekonania w drodze stosownej argumentacji prawnej, że jest to zagadnienie istotne, dotychczas nierozwiązane, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozstrzygnięciu, a ponadto wyjaśnienie, na czym polega jego uniwersalne znaczenie.

Uzasadnienie wniosku skarżącego nie zawiera żadnej argumentacji prawnej. Uczestnik nie przedstawił argumentów przekonujących o tym, że postawione w skardze kwestie to istotne, nowe, budzące poważne wątpliwości problemy prawne o charakterze abstrakcyjnym, które wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Uzasadniając wniosek, skarżący postawił jedynie pytania, nie wyjaśniając co miałyby przemawiać za twierdzeniem, że stanowią one istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Ponadto, pierwsze z pytań dotyczy ewentualnych podstaw do przyjęcia domniemania faktycznego na podstawie art. 231 k.p.c., który to przepis nie został powołany w ramach podstaw skargi, a w drugim pytaniu nie został nawet wskazany przepis, mający stanowić tło „zagadnienia prawnego”.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw

a.ł.